

VĒSTULE EBREJIEM UN MUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 2:3, 4; 1Pēt 4:14, 16; Ebr 13:1–9, 13; 1ķēn 19:1–18; Ebr 3:12–14, 4Moz 13. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darijuši, iemantotu apsolījumu” (Ebr 10:36).

Vai esat kādreiz iedomājušies, kā būtu dzirdēt sludinām Jēzu vai kādu no apustuļiem? Mums ir dažu viņu svētrunu izvilkumi un kopsavilkumi rakstītā veidā, bet tie sniedz tikai nelielu priekšstatu, kā bija viņos klausīties. Dievs tomēr ir saglabājis mums Rakstos vismaz vienu pilnu svētrunu: Pāvila vēstuli ebrejiem.

Pāvils, Vēstules ebrejiem autors, nosauc savu darbu par “pamācības vārdu” (Ebr 13:22). Šis izteiksmes veids tika izmantots, lai apzīmētu svētrunu gan sinagogā (Apd 13:15), gan kristīgajā pielūgsmē (1Tim 4:13). Tādējādi var teikt, ka Vēstule ebrejiem ir senākā “pilnā kristīgā svētruna”, kas mums ir pieejama. Vēstule ebrejiem tika adresēta ticīgajiem, kas pieņēma Jēzu, bet tad piedzīvoja grūtības. Daži tika publiski kaunināti un vajāti (Ebr 10:32–34). Citi piedzīvoja finansiālas problēmas (Ebr 13:5, 6). Daudzi bija noguruši un sāka apšaubīt savu ticību (Ebr 3:12, 13). Vai kāds no mums piedzīvo ko līdzīgu?

Taču apustulis saviļņojošā svētrunā aicina viņus (un arī mūs) saglabāt ticību un pievērst acis Jēzum, kas tagad atrodas Debesu svētnīcā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. janvārī.

Godības pilns iesākums

Lai saprastu šo svētrunu un attiecinātu tās vēsti uz sevi, mums ir jāsaprot draudzes vēsture un apstākļi, kādos šī vēstule no apustuļa tika saņemta.

Izlasi Ebr 2:3, 4. Kāda bija Vēstules ebrejiem adresātu pieredze, kad viņi pirmo reizi atgriezās? _____

Šajos pantos ir ietverts tas, ka Vēstules ebrejiem saņēmēji nebija dzirdējuši paša Jēzus sludināšanu. Bet viņi bija saņēmuši evaņģēliju no citiem evaņģēlistiem, kas bija pasludinājuši viņiem “glābšanas” vēsti.

Pāvils arī saka, ka evaņģēlisti ir “apstiprinājuši” vēsti viņiem un ka Dievs pats ir nesis “licību ar zīmēm un brīnumiem” (NKJV). Tas nozīmē, ka Dievs pats ir nodrošinājis pieredzē balstītu apstiprinājumu evaņģēlijam ar zīmēm un citiem spēcīgiem darbiem – starp tiem “Svētā Gara dāvanu” izdalīšanu. Jaunā Derība stāsta, ka evaņģēlija pasludināšanu jaunās vietās bieži pavadīja tādas zīmes kā brīnumaina dziedināšana, ļauno garu izdzīšana un gara dāvanu izliešanās.

Kristīgās draudzes sākumā Dievs izlēja Savu Garu pār apustuļiem Jeruzalemē, lai viņi spētu pasludināt evaņģēliju iepriekš nezināmās valodās un darīt brīnumus (Apd 2., 3. nod.). Filips darīja līdzīgus brīnumus Samarijā (Apd 8. nod.), Pēteris Jopē un Cēzarejā (Apd 9., 10. nod.) un Pāvils visas savas kalpošanas laikā Mazāzijā un Eiropā (Apd 13.–28. nod.). Šie spēcīgie darbi bija pieredzē balstīti pierādījumi, kas apstiprināja “glābšanas” vēsti – Dieva valstības nodibināšanu, glābšanu no soda un atbrīvošanu no ļauniem spēkiem (Ebr 12:25–29).

Gars agrīnajiem kristiešu ticīgajiem deva pārlicību, ka viņu grēki ir piedoti; tādējādi viņi nebaidījās no tiesas un rezultātā viņu lūgšanas bija drosmīgas un pārlicinātas, viņu reliģiskā pieredze – prieka pilna (Apd 2:37–47). Gars arī atbrīvoja tos, kas bija kļuvuši par ļauno spēku vergiem. Tā bija neapgāžama licība par Dieva varas pārākumu pār ļaunuma spēkiem un atklāja, ka viņu dzīvē ir iesākusies Dieva valstība.

Kāds ir tavs atgriešanās stāsts? Kā ir apstiprināta tava ticība Jēzum Kristum kā Glābējam un Kungam? Kāpēc reizēm ir labi atcerēties, kā Dievs sākumā darbojās tavā dzīvē, lai aizvestu tevi pie Viņa? _____

Cīņa

Kad ticīgie apliecināja savu ticību Kristum un pievienojās draudzei, viņi nolika robežzīmi, kas atšķīra viņus no pārējās sabiedrības. Diemžēl tas kļuva par konflikta avotu, jo netiešā veidā nodeva negatīvu spriedumu par kopienu un tās vērtībām.

Izlasi Ebr 10:32–34 un Ebr 13:3. Kāda bija Vēstules ebrejiem lasītāju pieredze pēc atgriešanās? _____

Ir ļoti iespējams, ka Vēstules ebrejiem lasītāji verbāli un fiziski cieta no pūļa, ko uzjundīja pretinieki (piem., Apd 16:19–22, Apd 17:1–9). Viņi arī tika apcietināti, un ir iespējams, ka viņi arī tika sisti, jo ierēdņiem, kamēr tika vākti pierādījumi, bija vara apcietināt un piemērot sodus, bieži bez juridiskām normām (piem., Apd 16:22, 23).

Izlasi Ebr 11:24–26 un 1Pēt 4:14, 16. Kā Mozus un Pētera vēstules lasītāju pieredze palīdz mums saprast, kāpēc kristieši tika vajāti? _____

“Nest Kristus negodu” (NKJV) vienkārši nozīmē atzīt sevi par Kristus sekotāju un paciest kaunu un vardarbību, ko ietvēra šī draudzība. Sabiedrības naidīgums pret kristiešiem bija viņu atšķirīgo reliģisko uzskatu dēļ. Cilvēkus var aizvainot reliģiskā prakse, ko viņi nesaprot, vai cilvēki, kuru dzīvesveids un morāle varētu likt viņiem justies vainīgiem vai apkaunotiem. Līdz pirmā gadsimta vidum Tacits kristiešus uzskatīja par vainīgiem “naidā pret cilvēci”. (Alfred J. Church and William J. Brodribb, trans., *The Complete Works of Tacitus*, (New York: The Modern Library, 1942) *Annals* 15.44.1.) Lai arī kāds tieši bija apsūdzības iemesls, daudzi agrīnie kristieši, piemēram, tie, kam Pāvils bija rakstījis šo vēstuli, cieta savas ticības dēļ.

Ikviens, vai tas būtu kristietis vai ne, cieš. Taču ko tas nozīmē – ciest Kristus dēļ? Cik daudz ciešanu, ko mēs piedzīvojam, ir Kristus dēļ, un cik daudz ciešanu rada mūsu pašu izvēle? _____

Vājums

Vēstules ebrejiem lasītāji veiksmīgi turējās pie savas ticības un nodošanās Kristum, neskatoties uz atmešanu un vajāšanām. Tomēr konflikts ievilkās. Viņi cīnījās labo cīņu un uzvarēja, bet arī nogura.

Izlasi Ebr 2:18; Ebr 3:12, 13; Ebr 4:15; Ebr 10:25; Ebr 12:3, 12, 13; Ebr 13:1–9, 13. Kas bija daži no izaicinājumiem, ko ticīgie piedzīvoja? _____

Vēstulē ebrejiem teikts, ka lasītāji turpināja piedzīvot grūtības. Verbāli un, iespējams, citādi uzbrukumi viņu godam turpinājās (Ebr 13:13). Daži ticīgie vēl joprojām atradās cietumā (Ebr 13:3) – tas varēja izsmelt draudzi finansiāli un psiholoģiski. Viņi bija noguruši (Ebr 12:12, 13) un varēja viegli “zaudēt sirdi” (Ebr 12:3).

Cilvēkiem un kopienām ir raksturīgi, ka pēc izcīnītām uzvarām atslābst psiholoģiskā un cita veida aizsardzība un viņi kļūst neaizsargātāki pret ienaidnieku pretuzbrukumiem. Spēku, ko cilvēks vai kopiena mobilizē, lai stātos pretī gaidāmajiem draudiem, otrreiz sakopot ir grūtāk.

Izlasi 1ķēn 19:1–4. Kas notika ar Eliju? _____

“Bet, kā tas bieži notiek pēc ievērojamām ticības uzvarām un spožiem panākumiem, Eliju pārņēma smaga depresija. Viņš baidījās, ka Karmela kalnā iesāktā reforma nebūs ilgstoša. Ja tikko viņš bija atradies Pizgas virsotnē, tad tagad nonāca ielejā. Visvarenā iedvesmā viņš bija pastāvējis grūtākajā ticības pārbaudē, bet šinī mazdūšības brīdī, kad ausīs vēl skanēja Izebeles draudi un šķita, ka sātans uzvar kopā ar šo sazvērējušos sievieti, viņš zaudēja pašātvību uz Dievu. Pēc tam, kad viņš bija bez mēra pagodināts, sekoja briesmīga pretēja reakcija. Aizmirsdams Dievu, Elija bēga un bēga, līdz viens pats nonāca drūmā tuksnesī.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 161., 162. lpp.)

Padomājiet par tiem laikiem, kad jums kristīgajā dzīvē neveicās un jūs centāties saprast apstākļus un faktoros, kas bija noveduši pie sabrukuma. Ko jūs būtu varējuši darīt citādi?

Spiedieties kopā

Kādu padomu apustulis deva lasītājiem attiecībā uz viņu situāciju? Ko no Vēstules ebrejiem mēs varam mācīties, kas nāktu mums par labu? Pārrunāsim, kā Dievs palīdzēja Elijam atgūties no mazdūšības.

Izlasi 1kēn 19:5–18. Ko Dievs darīja, lai atjaunotu Elijas, Sava kalpa, ticību? _____

Stāsts par Dieva rīcību ar Eliju pēc Karmela kalna ir fascinējošs, jo tas parāda maigās rūpes un gudrību, ar ko Dievs kalpo tiem, kas piedzīvo spriedzi un cīņas, lai atgūtu ticību. Dievs Elijas labā darīja vairākas lietas. Vispirms Viņš rūpējās par viņa fiziskajām vajadzībām. Viņš nodrošināja ēdienu un ļāva tam atpūsties. Tad alā Viņš to laipni norāja – “Ko tu šeit dari, Elija?” (NKJV) – un palīdzēja viņam atgūt dziļāku izpratni par to, kā Viņš strādā un piepilda Savus nodomus. Dievs neatklājās vējā, zemestrīcē vai ugunī, bet gan klusā, maigā balsī. Tad Dievs iedeva Elijam uzdevumu un nomierināja viņu.

Izlasi Ebr 2:1, Ebr 3:12–14, Ebr 5:11–6:3 un Ebr 10:19–25. Ko Pāvils ierosināja ticīgajiem darīt? _____

Visā Vēstulē ebrejiem mēs varam atrast vairākas norādes, ko apustulis deva lasītājiem, lai palīdzētu viņiem atgūt sākotnējo spēku un ticību. Viens aspekts, ko Pāvils uzsver, ir rūpes par ticības biedru fiziskajām vajadzībām. Viņš ierosina praktizēt viesmīlību un apmeklēt tos, kas ir cietumā, kā arī rūpēties par ieslodzīto vajadzībām. Apustulis mudina lasītājus būt dāsniem, atceroties, ka Dievs viņus neatstās (Ebr 13:1–6). Pāvils arī izteica viņiem pārmetumu un vienlaikus iedrošināja. Apustulis brīdināja, lai viņi pakāpeniski “netiek aizskaloti prom” (Ebr 2:1) un neiemanto “neticības ļauno sirdi” (Ebr 3:12), un viņš arī iedrošināja augt savā ticības izpratnē (Ebr 5:11–6:3). Viņš piebilda, cik svarīgi ir regulāri apmeklēt draudzes sanāksmes (Ebr 10:25). Kopsavilkumā viņš dod padomu spiesties kopā, iedrošināt citam citu un izkopt mīlestību un labus darbus, bet arī paaugstināt Jēzu un Viņa kalpošanu Debesu svētnīcā viņu labā (Ebr 8:1, 2; Ebr 12:1–4).

Šīs pēdējās dienas

Izlasi Ebr 1:2; Ebr 9:26–28; Ebr 10:25, 36–38 un Ebr 12:25–28. Kādu domu Pāvils šeit uzsver, īpaši attiecībā uz laiku? _____

Šeit apustulis uzsver ļoti svarīgu elementu, kas pievieno viņa vārdiem steidzamības izjūtu: lasītāji dzīvo “pēdējās dienās” (Ebr 1:2) un ir jāpiepildās apsolījumiem (Ebr 10:36–38). Interesanti, ka visā dokumentā, kā mēs redzēsīm, Pāvils salīdzina savus klausītājus ar tuksneša paaudzi, kas stāvēja tieši pie Kānaānas robežas, gatavībā ieiet Apsolītajā zemē. Viņš tiem atgādina: “Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies” (Ebr 10:37). Un tad viņš tos iedrošina: “Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic un iemanto dzīvību” (Ebr 10:39). Šie pēdējie vārdi atgādināja lasītājiem (un arī mums) par briesmām, ko Dieva ļaudis vēsturē piedzīvoja tieši pirms Dieva apsolījumu piepildīšanās.

Ceturtnā Mozus grāmata runā tieši par to. Bībele ziņo, ka divas reizes, tieši pirms ieiešanas Apsolītajā zemē, Israēls cieta nozīmīgas sakāves. Pirmā reize, kas uzrakstīta 4Moz 13. un 14. nodaļā, stāsta mums par šaubām, ko vairāki vadītāji izplatīja draudzē, kā rezultātā Israēla ticība cieta neveiksmi. Draudze nolēma iecelt jaunu vadītāju un atgriezties Ēģiptē – tieši tajā brīdī, kad viņiem bija jāieiet Kānaānā.

Otrajā reizē israēlieši sapinās ar juteklību un nepareizu pielūgsmi Baal-Peorā (4Moz 24., 25. nod.). Lai gan Bileāms nespēja izteikt israēliešiem lāstu, sātans izmantoja seksuālas kārdināšanas, lai Israēlu ievestu viltus pielūgsmē un grēkā un izsauktu pār viņiem Dieva nepatiku.

Pāvils brīdina Vēstules ebrejiem lasītājus no abām briesmām. Pirmkārt, viņš pārliecina viņus stingri turēties pie savas ticības apliecības un pievērst acis Jēzum (Ebr 4:14, Ebr 10:23, Ebr 12:1–4). Otrkārt, viņš uzstājas pret nemirstību un alkatību (Ebr 13:4–6). Visbeidzot viņš pārliecina klausīt saviem vadītājiem (Ebr 13:7, 17).

Pārdomājot mūsu izpratni par mirušo stāvokli un to, ka, tiklīdz mēs aizveram savas acis nāvē, nākamais, ko mēs uzzinām, ir Kristus Otrā nākšana, kāpēc mēs varam teikt, ka visi cilvēki ir dzīvojuši “pēdējās dienās”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Deivids de Silva (David A. deSilva) skaidri pasaka, kāpēc pirmie kristieši cieta vajāšanas: “Kristieši pieņēma dzīvesveidu, kas .. tika uzskatīts par antisociālu un pat graužošu. Uzticība dieviem, kas tika izteikta dievbijīgā upurēšanā, un tamlīdzīga rīcība tika uzskatīta par lojalitātes simbolu pret valsti, varas iestādēm, draugiem un ģimeni. Dievību pielūgšana bija simbols cilvēka uzticībai attiecībām, kas uzturēja sabiedrību stabilu un plaukstošu. Atturoties no tā, kristieši (tāpat kā ebreji) tika uzskatīti par iespējamiem likumu pārkāpējiem un pazemojošiem elementiem impērijā.” (Perseverance in Gratitude (Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Company, 2000), p. 12.)

“Izmisušam drošs dziedināšanas līdzeklis ir ticība, lūgšana un darbs. Ticība un aktīva darbība sniegs drosmi un apmierinājumu, kas ik dienas vairosies. Vai tu tiec kārdināts pakļauties bailes iedvesošām, ļaunām priekšnojautām vai pilnīgam izmisumam? Pat vistumšākajās dienās, kad ārējie apstākļi šķiet visdrūmākie – nebīsties! Uzticies Dievam! Viņš zina tavu vajadzību. Viņš ir visspēcīgš. Viņš savā mūžīgajā mīlestībā un līdzjūtībā nekad nenogurst. Nebīsties, ka Viņš savu solījumu varētu neizpildīt. Viņš ir mūžīgā patiesība. Kungs nekad negrozīs savu derību, ko ir noslēdzis ar tiem, kas Viņu mīl. Viņš dos saviem uzticīgajiem kalpiem tik daudz spēju, cik tiem vajag. Apustulis Pāvils saņēma iedrošinājumu: ‘Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās’, un var liecināt: “(..) Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs’ (2kor 12:9, 10).” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 164., 165. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai ir iespējams būt “atšķirīgiem” savas kristīgās nodošanās dēļ un tomēr netikt apsūdzētiem “atšķirtībā” no citiem un nevērībā pret tiem? Ja jā, tad kā?
2. Vārds “pamācība” Bībelē var attiekties vai nu uz rājienu, vai iedrošinājumu. Cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt, norādot cilvēku, kas ir zaudējis drosmi?
3. Ko līdzīgu mēs varam atrast starp Vēstules ebrejiem lasītāju pieredzi un Atkl 3:14–22 Laodiķejas draudzi? Kā mūsu pieredze šodien, divtūkstoš gadus vēlāk, ir līdzīga viņu pieredzei, un ko mēs varam no šīm līdzībām mācīties?